Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

9 юни 2016 година*

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Право на устен и на писмен превод — Директива 2010/64/ЕС — Приложно поле — Понятие „наказателно производство“ — Производство, предвидено в държава членка, за признаването на решение по наказателноправни въпроси, постановено от юрисдикция на друга държава членка, и за вписването в регистъра за съдимост на произнесена от тази юрисдикция присъда — Разходи, свързани с превода на това решение — Рамково решение 2009/315/ПВР — Решение 2009/316/ПВР“

По дело C-25/15

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Budapest Környéki Törvényszék (Окръжен съд Будапеща, Унгария) с акт от 5 януари 2015 г., постъпил в Съда на 21 януари 2015 г., в рамките на производство, образувано срещу

István Balogh,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: J. L. da Cruz Vilaça, председател на състава, A. Tizzano (докладчик), заместник-председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия в пети състав, F Biltgen, A. Borg Barthet и M. Berger, съдии,

генерален адвокат: Y. Bot,

секретар: I. Illéssy, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 9 декември 2015 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за унгарското правителство, от Z. Fehér, G. Koós и M. Bóra, в качеството на представители,

— за австрийското правителство, от G. Eberhard и F. Zeder, както и от B. Trefil, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от A. Sipos и R. Troosters, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 20 януари 2016 г.,

* Език на производството: унгарски.

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 1, параграф 1 на Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 година относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство (ОВ L 280, стр. 1).

2 Запитването е отправено в хода на производство, образувано пред Budapest Környéki Törvényszék (Окръжен съд Будапеща, Унгария) с цел признаването в Унгария на действието на постановена от юрисдикция на друга държава членка окончателна присъда, с която г-н István Balogh се осъжда да изтърпи наказание лишаване от свобода за извършено престъпление, както и да заплати съдебните разноски.

Правна уредба

Правото на Съюза

Рамково решение 2009/315/ПВР

3 Съображения 2, 3, 5 и 17 от Рамково решение 2009/315/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 година относно организацията и съдържанието на обмена на информация, получена от регистрите за съдимост, между държавите членки (ОВ L 93, стр. 23), гласят:

„(2) На 29 ноември 2000 г. Съветът […] прие програма от мерки за прилагане на принципа на взаимно признаване на решения в областта на наказателноправните въпроси […]. Настоящото рамково решение допринася за постигането на целите, предвидени в мярка 3 от програмата […].

(3) Окончателният доклад относно първото оценяване на правната взаимопомощ по наказателноправни въпроси […] постави изискването държавите членки да опростят процедурите за предаване на документи между държавите, като при необходимост използват стандартни формуляри за улесняване на правната взаимопомощ.

[…]

(5) С оглед подобряване на обмена на информация между държавите членки по регистрите за съдимост се приветстват проекти, разработени за постигането на тази цел […]. Придобитият от тези дейности опит […] показа значението на това да се продължи подобряването на взаимния обмен на информация между държавите членки относно присъди.

[…]

(17) […] Взаимното разбиране може да бъде засилено чрез създаване на „стандартизиран европейски формат“, който ще позволява информацията да се обменя по еднообразен, електронен и лесен за машинен превод начин. […]“.

4 Съгласно член 1 от това рамково решение, в който е определена неговата цел:

„Целта на настоящото рамково решение е:

а) да определи начините, по които държавата членка, в която е постановена присъда срещу гражданин на друга държава членка („осъждащата държава членка“), предава информацията относно въпросната присъда на държавата членка, чийто гражданин е осъденото лице („държавата членка по гражданството на лицето“);

б) да определи задълженията на държавата членка по гражданството на лицето във връзка със съхранението и да уточни методите на действие, когато се дава отговор на искане на информация от регистрите за съдимост;

в) да установи рамката за компютризирана система за обмен на информация между държавите членки относно постановените присъди, която да бъде изградена и разработена на основата на настоящото рамково решение и последващото решение, посочено в член 11, параграф 4“.

5 Член 4 от посоченото рамково решение, озаглавен „Задължения на осъждащата държава членка“, гласи:

„[…]

2. Централният орган на осъждащата държава членка уведомява по най-бърз начин централните органи на другите държави членки относно всяка присъда, постановена на нейната територия срещу граждани на тези други държави членки, така както е вписана в регистъра за съдимост.

[…]

3. Централният орган на осъждащата държава членка незабавно предава на централния орган на държавата членка по гражданството на лицето информация за последващо изменение или заличаване на данни, съдържащи се в регистъра за съдимост.

4. Всяка държава членка, която е подала информация по реда на параграфи 2 и 3, съобщава на централния орган на държавата членка по гражданството на лицето, в отделни случаи по искане на последното, препис от съответните присъди и последващи мерки, както и друга свързана с тях информация, за да може другата държава членка да реши дали за тях е необходимо налагане на мерки на национално равнище“.

6 Член 5 от Рамково решение 2009/315, озаглавен „Задължения на държавата членка по гражданството на лицето“, гласи в параграф 1:

„Централният орган на държавата членка по гражданството на лицето съхранява цялата информация в съответствие с член 11, параграфи 1 и 2, предадена съгласно член 4, параграфи 2 и 3 за целите на препредаването ѝ в съответствие с член 7“.

7 Член 11 от това рамково решение, озаглавен „Формат и други начини на организация и улесняване на обмена на информация относно присъдите“, предвижда:

„1. Когато предава информация в съответствие с член 4, параграфи 2 и 3, централният орган на осъждащата държава членка предава следната информация:

а) информация, която се предава винаги […] (задължителна информация):
   i) информация за осъденото лице (пълно име, дата и място на раждане (град и държава), пол, националност и, ако е приложимо, предишно(и) име(на);

ii) информация за естеството на присъдата (дата на присъдата, име на съда, дата, на която съдебното решение става окончателно);
iii) информация за наказуемото деяние, даващо основание за присъдата (дата на наказуемото деяние […], и наименование или правна квалификация за наказуемото деяние, както и позоваване на приложимите законови разпоредби), и
iv) информация за съдържанието на присъдата (по-специално съдебното решение, както и всякакви съпътстващи наказания, мерки за сигурност и последващи решения, изменящи изпълнението на съдебното решение);

б) информация, която подлежи на предаване, ако е включена в регистрите за съдимост (незадължителна информация):
i) за имената на родителите на осъденото лице;
ii) за номера на присъдата;
iii) за мястото на наказуемото деяние; и
iv) за наказанията лишаване от право да се упражнява професия в резултат на присъдата;

в) информация, която подлежи на предаване, ако е на разположение на централния орган (допълнителна информация):
i) за идентификационния номер на осъденото лице […] ;
ii) пръстови отпечатъци, взети от това лице; и
iii) ако е приложимо, псевдоним и/или друго(и) използвано(и) име(на).

Освен това централният орган може да подава всякаква друга информация относно присъди, вписани в регистрите за съдимост.

2. Централният орган на държавата членка по гражданството на лицето съхранява цялата информация от вида, посочен в параграф 1, букви а) и б), която е получил в съответствие с член 5, параграф 1 с цел препредаване в съответствие с член 7. За същата цел може да съхранява видовете информация, изброени в параграф 1, първа алинея, буква а) и втора алинея.

3. […]

След изтичане на срока по параграф 7 от настоящия член централните органи на държавите членки предават такава информация по електронен път, използвайки стандартизиран формат.

4. Форматът, посочен в параграф 3, и всякакви други начини на организация и улесняване на обмена на информация относно присъди между националните органи на държавите членки се определят от Съвета […]

Други такива начини включват:

а) определяне на всички възможни начини за улесняване на разчитането и автоматичния превод на предадената информация;

[…]“.

Решение 2009/316/ПВР

8 Съображения 2, 6 и 12 от Решение 2009/316/ПВР на Съвета от 6 април 2009 година за създаване на Европейска информационна система за съдимост (ECRIS) в изпълнение на член 11 от Рамково решение 2009/315/ПВР (ОВ L 93, стр. 33) гласят:

„(2) Информацията за присъди, постановени от държави членки срещу граждани на друга държава членка, не се обменя ефективно въз основа на действащата Европейска конвенция за взаимопомощ по наказателноправни въпроси от 20 април 1959 г. Поради това е налице необходимост от по-ефикасни и достъпни процедури за обмен на такава информация на равнище Европейски съюз.

[…]

(6) Настоящото решение цели изпълнението на Рамково решение [2009/315], с цел да се изгради и развие компютризирана система за обмен на информация между държавите членки относно постановените присъди. […] Поради това следва да се установи стандартизиран формат, позволяващ обмен на информация по еднакъв, електронен и лесен за машинен превод начин, както и всякакви други начини на организиране и улесняване на електронния обмен на информация за присъди между националните органи на държавите членки.

[…]

(12) Референтните таблици на категориите наказуеми деяния и категориите наказания и мерки, включени в приложенията към настоящото решение, следва да улеснят машинния превод и да позволят взаимното разбиране на информацията, предадена чрез използване на система от кодове. […]“.

9 Съгласно член 1 от Решение 2009/316, в който е определен неговият предмет:

„С настоящото решение се създава Европейска информационна система за регистрите за съдимост (ECRIS).

Настоящото решение също така определя елементите със стандартизиран формат за електронен обмен на информация, получена от регистрите за съдимост, между държавите членки, по-специално по отношение на информация за наказуемото деяние, довело до присъдата, и информация за съдържанието на присъдата […]“.

10 Член 3 от това решение, озаглавен „Европейска информационна система за регистрите за съдимост (ECRIS)“, предвижда в параграф 1:

„ECRIS е децентрализирана информационно-технологична система, основана на базите данни на регистрите за съдимост във всички държави членки. Тя е съставена от следните елементи:

а) софтуер за осъществяване на връзка […], който позволява обмен на информация между базите данни на регистрите за съдимост на държавите членки;

[…]“.

11 Член 4 от посоченото решение, озаглавен „Формат на предаване на информацията“, гласи:

„1. При предаването на информация в съответствие с член 4, параграфи 2 и 3 и член 7 от Рамково решение [2009/315], свързана с наименованието или правната класификация на наказуемите деяния и с приложимите правни разпоредби, държавите членки посочват съответния код на всяко наказуемо деяние, посочено в предаването, в съответствие с таблицата на наказуемите деяния от приложение А. […]

Държавите членки могат също да предоставят налична информация за степента на осъществяване и степента на участие в наказуемото деяние и когато е приложимо, за съществуването на пълно или частично освобождаване от наказателна отговорност или за рецидив/повторност.

2. При предаването на информация в съответствие с член 4, параграфи 2 и 3 и член 7 от Рамково решение [2009/315], свързана със съдържанието на присъдата, по-специално наказанието, както и всякакви съпътстващи наказания, мерки за сигурност и последващи решения, променящи изпълнението на наказанието, държавите членки се позовават на съответния код на всяко от наказанията и мерките, посочени при предаването, в съответствие с таблицата на наказанията и мерките в приложение Б. […]

Държавите членки предоставят също така, когато е приложимо, наличната информация относно естеството и/или условията за изпълнение на наложеното наказание или мярка в съответствие с параметрите от приложение Б. […]“.

Директива 2010/64

12 Съображения 14, 17 и 22 от Директива 2010/64 гласят:

„(14) Правото на устен и на писмен превод за лица, които не говорят или не разбират езика на производството, е прогласено в член 6 от [Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г.,] съгласно тълкуването му в съдебната практика на Европейския съд по правата на човека. Настоящата директива улеснява практическото прилагане на това право. Затова целта на настоящата директива е да гарантира на заподозрените лица или обвиняемите правото на устен и на писмен превод в наказателното производство с оглед осигуряване правото им на справедлив съдебен процес.

[…]

(17) Настоящата директива следва да гарантира, че съществува безплатна и достатъчна езикова помощ, позволяваща на заподозрените лица или обвиняемите, които не говорят или не разбират езика на наказателното производство, пълноценно да упражняват правото си на защита, с цел осигуряване на справедливо производство.

[…]

(22) Устният и писменият превод съгласно настоящата директива следва да се предоставят на родния език на заподозрените лица или на обвиняемите или на всякакъв друг език, който те говорят или разбират, за да им се даде възможност пълноценно да упражняват правото си на защита и за да се гарантира справедливо производство“.

13 Член 1 от тази директива, озаглавен „Предмет и приложно поле“, предвижда в параграфи 1 и 2 следното:

„1. Настоящата директива установява правилата относно правото на устен и на писмен превод в наказателното производство и в производството за изпълнение на европейска заповед за арест.

2. Правото, посочено в параграф 1, се прилага за лицата от момента, в който те са уведомени от компетентните органи на държава членка, чрез официално уведомление или по друг начин, че са заподозрени или срещу тях е повдигнато обвинение в извършването на престъпление, до приключването на производството, което означава окончателното решаване на въпроса дали те са извършили престъплението, включително, когато е приложимо, производството по определяне на наказание и решението, постановено при обжалване“.

14 Член 3, параграфи 1 и 2 от посочената директива има следното съдържание:

„1. Държавите членки гарантират, че на заподозрените лица или обвиняемите, които не разбират езика на съответното наказателно производство, се осигурява в разумен срок писмен превод на всички документи, които са от съществено значение за упражняване на правото им на защита и за гарантиране на справедливо производство.

2. Документите от съществено значение включват всяко решение за лишаване от свобода, всяко повдигнато обвинение или обвинителен акт и всяко съдебно решение“.

15 Член 4 от същата директива гласи:

„Държавите членки поемат разходите за […] писмения превод, произтичащи от прилагането на член[…] 3, независимо от изхода на производството“.

Унгарското право

16 Член 46, параграф 1a от a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló 1996. évi XXXVIII. törvény (Закон № XXXVIII от 1996 г. за международното съдебно сътрудничество по наказателни дела, наричан по-нататък „Закон за международното съдебно сътрудничество по наказателни дела“) гласи, че за специалното производство по признаването на действието на чуждестранна присъда материална и териториална компетентност има съдът по местожителството или местопребиваването на обвиняемия. Съгласно член 46, параграф 3 от този закон към това производство се прилагат общите разпоредби на a büntetőeljárásról szóló 1998 évi XIX. törvény (Закон № XIX от 1998 г. за приемане на Наказателно-процесуален кодекс, наричан по-нататък „Наказателно-процесуалният кодекс“) относно специалните производства, като това по главното производство.

17 Член 9, параграф 1 от Наказателно-процесуалния кодекс предвижда, че езикът на наказателното производство е унгарският.

18 Съгласно член 339, параграф 1 от този кодекс държавата поема съдебните разноски, които обвиняемият не следва да понесе. В съответствие с член 338, параграф 1 от посочения кодекс съдът го осъжда да заплати съдебните разноски, ако го обяви за виновен, или ако се докаже отговорността му за извършването на правонарушение.

19 Член 555, параграф 2, буква j) от Наказателно-процесуалния кодекс предвижда, че обвиняемият заплаща съдебните разноски, направени в специалните производства, когато е бил осъден за заплащането на съдебните разноски по главното наказателно производство.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

20 С решение от 13 май 2014 г., станало окончателно на 8 октомври 2014 г., Landesgericht Eisenstadt (Регионален съд Айзенщат, Австрия) налага на г-н Balogh, унгарски гражданин, наказание лишаване от свобода за кражба с взлом, извършена с цел получаване на редовна печалба, както и го осъжда да заплати съдебните разноски. Компетентните австрийски органи уведомяват Igazságügyi Minisztérium Nemzetközi Büntetőjogi Osztálya (Международен наказателен отдел към Министерството на правосъдието, Унгария, наричан по-нататък „отделът“) за съдържанието на тази присъда, която впоследствие му изпращат по негово искане.

21 Отделът предава посочената присъда на запитващата юрисдикция в качеството ѝ на юрисдикция, компетентна за признаването на действието на присъдата в Унгария по реда на специалното производство, предвидено в Закона за международното съдебно сътрудничество по наказателни дела, споменат в точка 16 от настоящото решение. Това специално производство, в което не се прави нито нова преценка на фактите или на наказателната отговорност на осъденото лице, нито се постановява нова присъда, има единствено за предмет на постановената от чуждестранна юрисдикция присъда да признае същата стойност, както ако същата беше постановена от унгарска юрисдикция, като провеждането му е абсолютно необходимо за тази цел.

22 Тъй като въпросната присъда е съставена на немски език, в съответствие с посоченото специално производство запитващата юрисдикция трябва да осигури писмения превод на езика на производството, който в случая е унгарският.

23 В приложение по-конкретно на член 555, параграф 2, буква j) от Наказателно-процесуалния кодекс, приложим към съответното производство по силата на член 46, параграф 3 от Закона за международното съдебно сътрудничество по наказателни дела, както и на член 338, параграф 1 от този кодекс, лицето, осъдено да заплати разноските, свързани с главното производство, е длъжно да понесе тези, свързани със специалните производства.

24 При все това от акта за преюдициално запитване става ясно, че в Унгария са се развили две различни съдебни практики, що се отнася до поемането на съдебните разноски, свързани с разглежданото специално производство.

25 Така, от една страна, се счита, че Директива 2010/64, в която се предвижда безплатност на писмения превод, прави неприложими специалните разпоредби на унгарското право, които при това положение отстъпват място на разпоредбата с общ характер на член 9 от Наказателно-процесуалния кодекс, съгласно която обвиняем с унгарско гражданство има право да използва своя майчин език. От това би следвало, че държавата трябва да поеме разходите за писмен превод на чуждестранното решение в приложение на член 339, параграф 1 от този кодекс.

26 От друга страна, също се счита, че главното производство, приключило с постановяване на наложена на обвиняемия присъда, е различно от специалното производство, което има акцесорен характер и чийто предмет е признаването на действието на тази присъда в Унгария. Вследствие на това, ако обвиняемият трябва да се ползва от безплатна езикова помощ в рамките на главното производство, когато не владее езика, на който то се провежда, това не би следвало да е така в рамките на акцесорно производство, за писмения превод на езика на това производство, който въпросното лице владее, на постановена от чуждестранна юрисдикция присъда, тъй като този писмен превод е необходим за целите на посоченото производство, а не с оглед на защитата на правата на осъденото лице.

27 При тези условия Budapest Környéki Törvényszék (Окръжен съд Будапеща) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 1, параграф 1 от Директива 2010/64, съгласно който „[н]астоящата директива установява правилата относно правото на устен и на писмен превод в наказателното производство и в производството за изпълнение на европейска заповед за арест“, да се тълкува в смисъл, че унгарските съдилища трябва да прилагат тази директива и в специалните производства [глава XXIX от Наказателно-процесуалния кодекс], тоест че специалното производство, предвидено в унгарското право, трябва да се счита за включено в израза „наказателно производство“, или трябва да се приеме, че този израз обхваща само производствата, които завършват с окончателно решение относно наказателната отговорност на обвиняемия?“.

По преюдициалния въпрос

28 В самото начало следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда, за да даде полезен отговор на юрисдикцията, която го е сезирала с преюдициален въпрос, може да е необходимо Съдът да вземе предвид норми на правото на Съюза, които националният съд не е посочил във въпроса си. Освен това при необходимост Съдът трябва да преформулира въпросите, които са му зададени (вж. по-конкретно решения от 13 март 2014 г., SICES и др., C-155/13, EU:C:2014:145, т. 23, както и от 11 февруари 2015 г., Marktgemeinde Straßwalchen и др., C-531/13, EU:C:2015:79, т. 37).

29 Както обаче австрийското правителство и Европейската комисия са подчертали в своите становища, разглежданото в делото по главното производство положение може да попадне в приложното поле на Рамково решение 2009/315 и на Решение 2009/316.

30 Всъщност от преписката по делото следва, от една страна, че в рамките на главното производство компетентните австрийски органи са информирали отдела за произнесената от Landesgericht Eisenstadt (Регионален съд Айзенщат) присъда срещу г-н Balogh в съответствие с член 4, параграф 2 от Рамково решение 2009/315, посредством въведената с Решение 2009/316 ECRIS с оглед на съхраняването от Унгария на така предадената информация в съответствие с член 5, параграф 1 от това рамково решение.

31 От друга страна, отделът е поискал от посочените власти да му предадат постановената от тази юрисдикция присъда и след нейното получаване я е предал на Budapest Környéki Törvényszék (Окръжен съд Будапеща) по реда на разглежданата в главното производство специална процедура с цел признаването на тази присъда в Унгария и вписването ѝ в унгарския регистър за съдимост. Всъщност по силата на приложимото национално право прилагането на това производство е абсолютно необходимо за тази цел.

32 В съответствие с член 1 от Рамково решение 2009/315 целта на същото обаче е именно да определи по-конкретно начините, по които осъждащата държава членка, в която е постановена присъда срещу гражданин на друга държава членка, предава информацията относно произнесената на нейната територия присъда на държавата членка, чийто гражданин е осъденото лице, с цел нейното съхраняване, във вида, в който тази информация е вписана в регистъра за съдимост на осъждащата държава членка. Освен това предметът на Решение 2009/316 се състои по силата на член 1 от него в определяне на елементите със стандартизиран формат за обмен на информация между държавите членки.

33 При тези условия, за да се даде полезен отговор на запитващата юрисдикция, следва да се вземе предвид не само Директива 2010/64, но и Рамково решение 2009/315, както и Решение 2009/316, а поставеният въпрос да се преформулира в съответствие с горепосоченото.

34 Като последица от това този въпрос следва да се схваща като целящ по същество да се установи дали Директива 2010/64, както и Рамково решение 2009/315 и Решение 2009/316, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат прилагането на национална правна уредба, въвеждаща специално производство за признаване от съда на държава членка на окончателно решение, постановено от юрисдикция на друга държава членка, с което дадено лице се осъжда за извършено престъпление, каквото е разглежданото специално производство, като предвижда по-конкретно че разходите за писмен превод на това решение в рамките на това производство се възлагат на това лице.

35 За да се отговори на този въпрос, следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда при тълкуването на разпоредба на правото на Съюза трябва да се взема предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ и целите на правната уредба, от която тя е част (вж. по-конкретно решение от 21 май 2015 г., Rosselle, C-65/14, EU:C:2015:339, т. 43 и цитираната съдебна практика).

Директива 2010/64

36 Що се отнася до тълкуването на Директива 2010/64, следва на първо място да се отбележи, че съгласно член 1, параграф 1 от нея тя определя правилата относно правото на устен и на писмен превод в наказателното производство и в производството за изпълнение на европейска заповед за арест. От текста на член 1, параграф 2 от посочената директива следва, че това право се прилага за лицата от момента, в който те са уведомени от компетентните органи на държава членка, че са заподозрени или срещу тях е повдигнато обвинение в извършването на престъпление, до приключването на производството, което означава окончателното решаване на въпроса дали те са извършили престъплението, включително, когато е приложимо, производството по определяне на наказание и решението, постановено при обжалване.

37 Специално производство като разглежданото в главното производство, което има за предмет признаването на постановено от юрисдикция на друга държава членка окончателно съдебно решение, по принцип обаче се провежда след окончателното определяне на въпроса дали заподозряното лице или обвиняемият е извършител на престъплението и евентуално след неговото осъждане.

38 На второ място, следва да се подчертае, че както е посочено по-конкретно в съображения 14, 17 и 22 от Директива 2010/64, тя цели да гарантира на заподозрените лица или обвиняемите, които не говорят или не разбират езика на наказателното производство, правото на устен и писмен превод, като улеснява упражняването на това право, за да гарантира на тези лица справедлив съдебен процес. Така съгласно член 3, параграфи 1 и 2 от тази директива държавите членки гарантират, че на тези лица се осигурява в разумен срок писмен превод на всички документи, които са от съществено значение, по-конкретно на постановената срещу тях присъда, за да им се позволи да упражнят правото си на защита и за да им се гарантира на справедливостта на съдебния процес.

39 От обясненията на австрийското правителство, направени в хода на заседанието пред Съда, става ясно, че г-н Balogh е получил писмения превод на решението на Landesgericht Eisenstadt (Регионален съд Айзенщат), който му е връчен през август 2015 г. При тези обстоятелства нов писмен превод на същото съдебно решение в рамките на разглежданото специално производство, целящо признаването на това решение в Унгария и вписването на произнесената присъда в унгарския регистър за съдимост, не е бил необходим за зачитането на правото на защита или на правото на ефективна съдебна защита на г-н Balogh и при това положение не е бил обоснован с оглед на преследваните с Директива 2010/64 цели.

40 От гореизложените съображения следва, че Директива 2010/64 не е приложима към специално производство като разглежданото в главното производство.

Рамково решение 2009/315 и Решение 2009/316

41 Що се отнася до тълкуването на Рамково решение 2009/315 и на Решение 2009/316, следва по-конкретно да се направи позоваване на съдържанието на членове 4, 5 и 11 от това рамково решение, както и на това на членове 3 и 4 от това решение.

42 Член 4, параграф 2, първа алинея от Рамково решение 2009/315 предвижда, че централният орган на осъждащата държава членка уведомява по най-бърз начин централните органи на другите държави членки относно всяка присъда, постановена на нейната територия срещу граждани на тези други държави членки, така както е вписана в регистъра за съдимост на осъждащата държава. Член 5, параграф 1 и член 11, параграф 2 от това рамково решение уточняват, че централният орган на държавата членка по гражданството на лицето съхранява получената по този начин информация.

43 Списъкът на информацията, която осъждащата държава членка предава на държавата членка по гражданството на лицето, се намира в член 11, параграф 1 от посоченото рамково решение, в който не се прави никакво позоваване на решението, постановено от юрисдикциите на първата от тези държави.

44 Освен това по силата на член 11, параграф 3 от Рамково решение 2009/315 тази информация се обменя между държавите членки по електронен път, като се използва стандартизиран формат. В това отношение членове 3 и 4 от Решение 2009/316 уточняват, че информацията относно наименованието или правната класификация на деянието, както и тази относно съдържанието на присъдата, се предават между централните органи на държавите членки посредством ECRIS, под формата на кодове, съответстващи на всяко наказуемо деяние и на санкциите, които са предмет на предаването.

45 Наистина, член 4, параграф 4 от Рамково решение 2009/315 предвижда, че осъждащата държава членка съобщава на централния орган на държавата членка по гражданството на лицето, в отделни случаи по искане на последната, препис от присъдите и последващите мерки, както и друга свързана с тях информация, за да може другата държава членка да реши дали за тях е необходимо налагане на мерки на национално равнище.

46 При все това както от текста на тази разпоредба, така и от структурата на посочения член 4 като цяло и тази на член 11, параграф 1 от посоченото рамково решение следва, че предаването на присъдата на централния орган на държавата членка по гражданството на лицето се извършва само когато това се налага от особени обстоятелства и че то не би могло да се изисква систематично за целите на вписването на посочената присъда в регистъра за съдимост на тази държава членка.

47 От направените от унгарското правителство уточнения в хода на заседанието пред Съда обаче става ясно, че разглежданото специално производство се прилага систематично и че в конкретния случай никакво особено обстоятелство не обосновава прилагането на това производство за признаването на постановеното от Landesgericht Eisenstadt (Регионален съд Айзенщат) решение срещу г-н Balogh и в този контекст искането за предаване на това осъдително решение. Вследствие на това искането не може да се обоснове с член 4, параграф 4 от Рамково решение 2009/315.

48 От гореизложеното следва, че в съответствие с Рамково решение 2009/315 и с Решение 2009/316 вписването в регистъра за съдимост от централния орган на държавата членка по гражданството на присъди, произнесени от юрисдикциите на осъждащата държава членка, трябва да се извърши пряко въз основа на предаването от централния орган на тази последна държава членка посредством ECRIS на информацията относно тези осъждания под формата на кодове.

49 При тези условия това вписване не би могло да зависи от предварителното прилагане на производство за съдебно признаване на посочените присъди, каквото е разглежданото специално производство, нито a fortiori от предаването на държавата членка по гражданството на лицето на осъдителното решение за целите на подобно признаване.

50 Подобно тълкуване се потвърждава от целите, преследвани от Рамково решение 2009/315 и Решение 2009/316.

51 Всъщност от съображения 2, 3, 5 и 17 от това рамково решение, както и от съображения 2, 6 и 12 от това решение по-конкретно следва, че въведената с тези решения система за обмен на информация цели, с оглед на улесняване на правната взаимопомощ и гарантиране на взаимното признаване на решенията по наказателни дела, да се опростят процедурите за предаване на документи между държавите членки, да се подобри и рационализира обменът на информация между държавите членки по регистрите за съдимост и да се засили ефикасността на този обмен, като се създаде стандартизиран европейски формат, който позволява информацията да се обменя по еднообразен, електронен и лесен за машинен превод начин с помощта на типови формуляри и кодове.

52 Както генералният адвокат е посочил в точка 63 от заключението си, Рамково решение 2009/315 и Решение 2009/316 имат за цел да въведат бърза и ефикасна система за обмен на информация относно наказателните присъди, произнесени в различните държави — членки на Съюза.

53 Провеждането на производство за признаване на присъди, постановени от юрисдикциите на други държави членки, като разглежданото в главното производство, преди вписването на тези осъждания в регистъра за съдимост, което освен това предполага предаването и писмения превод на тези решения, обаче може да забави значително това вписване, да усложни обмена на информация между държавите членки, да направи безполезен предвидения в Решение 2009/316 механизъм за машинен превод и по този начин да осуети постигането на целите, преследвани с Рамково решение 2009/315 и с това решение.

54 Освен това и по-общо, подобно производство влиза в конфликт с принципа за взаимно признаване на присъдите и на съдебните решения по наказателни дела, предвиден в член 82, параграф 1 ДФЕС, заменил член 31 ЕС, на който са основани Рамково решение 2009/315 и Решение 2009/316. Всъщност този принцип не допуска признаването от държава членка на постановените в друга държава членка решения да зависи от прилагането в първата от тези държави членки на съдебно производство за тази цел, като разглежданото специално производство.

55 От всичко гореизложено следва, че Рамково решение 2009/315 и Решение 2009/316 не допускат прилагането на национална правна уредба, въвеждаща специално производство за признаване на постановено от юрисдикцията на друга държава членка решение, като производството, разглеждано в главното производство.

56 С оглед на гореизложеното на поставения въпрос следва да се отговори по следния начин:

— член 1, параграф 1 от Директива 2010/64 трябва да се тълкува в смисъл, че тази директива не се прилага към специално национално производство за признаване от съда на държава членка на постановено от юрисдикция на друга държава членка окончателно съдебно решение, с което дадено лице се осъжда за извършено престъпление,

— Рамково решение 2009/315 и Решение 2009/316 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат прилагането на национална правна уредба, въвеждаща подобно специално производство.

По съдебните разноски

57 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

Член 1, параграф 1 от Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 година относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство трябва да се тълкува в смисъл, че тази директива не се прилага към специално национално производство за признаване от съда на държава членка на постановено от юрисдикция на друга държава членка окончателно съдебно решение, с което дадено лице се осъжда за извършено престъпление.

Рамково решение 2009/315/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 година относно организацията и съдържанието на обмена на информация, получена от регистрите за съдимост, между държавите членки, и Решение 2009/316/ПВР на Съвета от 6 април 2009 година за създаване на Европейска информационна система за съдимост (ECRIS) в изпълнение на член 11 от Рамково решение 2009/315/ПВР трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат прилагането на национална правна уредба, въвеждаща подобно специално производство.

Подписи